

Římskokatolická farnost
u kostela Neposkvrněného
Početí Panny Marie

č. 129
sv. Václav
2020

VZKŘÍŠENÍ

FARNÍ ZPRAVODAJ

Z obsahu

- Úvodní slovo: Mše, ze všech špatných důvodů
- Zprávy z farnosti
- Kronika
- Na rok ve Francii
- Téma: Nemoc – uzdravení
- Knižní okénko
- Pro děti
- Program farnosti na školní rok 2020/2021

Moji milí,

nevím, zda se dá napsat, že máme za sebou těžké období života církve. Možná ho máme teprve před sebou. Nechci přidávat k té hromadě paniky, kterou do nás denně pod tlakem hustí všechna média. Strach a následný zmatek je velmi mocný nástroj zlého ducha, kterým se nás snaží odvést od důvěry v dobrého Boha. Jakmile nás potká nějaká zlá událost, hned zapomeneme na Boha a hledáme pomoc u těch, kteří tomu rozumí líp – u odborníků. Lékařů, psychologů, koučů, politiků a podobně. Když s hrůzou zjistíme, že ani ti si s tím neví rady, řekneme si, že se s tím nějak musíme popasovat sami a vyřešit si to vlastními silami, protože jinak nám nikdo nepomůže. To vše nás pak uzavírá do "domácího vězení", kam jen těžko pronikají paprsky Boží lásky.

Toto vydání našeho zpravodaje je tematicky zaměřeno na nemoc – uzdravení s důrazem na osobní svědectví. Proto jsem se rozhodl podělit se s vámi o jedno svědectví, které jsem četl v létě. Je z Ameriky. Situace ohledně COVID je tam jiná než u nás, ale je podobně chaotická. To svědectví je ale především upřímným obrazem zápasu křesťanské duše o osobní vztah k Bohu a myslím, že v sobě obsahuje velké povzbuzení.

■ Mše, ze všech špatných důvodů

Katolická matka, učící děti doma

Vždy jsem si myslela, že moje účast na mši byla nějak „užitečná“. Pravděpodobně jsem si to myslela kvůli tomu, že jsem zaslechla slovo „asistovat“ - něco, co laici dělají, když se účastní mše. Měla jsem podezření, že to nemá mnoho společného s tím, být lektorem, mimořádným podávajícím eucharistie nebo uvaděčem, ale moje znalosti byly neurčité. Nevím, jak jsem to myslela, že asistování při mši „pomáhá“, ale myslela jsem si, že ano. Chápala jsem, že účinnost svaté oběti mše je založena na tom, že kněz stojí na místě Krista a znovu dokonale přináší Kristovu oběť na kříži. Ale stále jsem si myslela, že laici jsou nějakým způsobem důležití. Naše rodina dávala důležitost mši ve všední den mezi ostatními aktivitami a samozřejmě nedělní mši. Účast na mši ve všední den není nic jednoduchého, když se člověk snaží připravit na mši 8 dětí uprostřed domácího školního dne a přijít včas! Věřili jsme však, že je to důležité, že svátosti jsou účinné a že účast laiků je prospěšná.

Pak přišel COVID

Veřejné mše byly zrušeny, soukromá účast na mši byla zakázána a ani nemyslete, že byste požádali o přijímání mimo mši, protože i to bylo zakázáno. Pro mnohé byly také zakázány zpovědi, křest a pomazání nemocných. Naše rodina a přátelé velmi pocítili ztrátu mše a svatého přijímání. Ztratili jsme to, o čem jsme věřili, že se na to vždy můžeme spolehnout – přítomnost svátostí.

Cítila jsem paniku Marie Magdalény: „Vzali mého Pána a já nevím, kam ho položili.“

Jak karanténa pokračovala, sledovali jsme, jak náš kněz, který je ortodoxní a zbožný, živě vysílá své mše. Chtěla jsem, aby moje malé děti i nadále sledovaly mši, zejména proto, že kněze znaly a měly ho rády. Byli jsme si jistí, že každou mši bude slavit krásně a s velkou péčí. A přesto každá mše, i když byla obětována s velkou láskou, byla srdcervoucí. Slzy tekly týden co týden. Hladověli jsme a dívali se na hostinu, jakkoli si ji zaslouží, jiného člověka.

Zůstat doma! Zůstat v bezpečí!

Ticho z mnoha farností bylo ohlušující. Kanceláře byly zamčené. Některé farnosti neposlouchaly záznamník ani nečetly e-maily. Pouze několik občasných oznámení na webu uklidnilo laiky, že jejich duchovní otcové úplně nezmezili, ale pouze si zvolili nedostupnost.

Zploštit křivku!

Sledovala jsem zprávy z jiných diecézí se směsicí smutku a znechucení, snažila jsem se být vděčnou za svátosti, které jsme si v naší diecézi udrželi, ale přesto jsem hladověla. V svých nejhlubších propadech jsem cítila, že jsem byla podvedena, abych věřila, že mše je důležitá. Věřila jsem v účinnost svátostí. Představovala jsem si, že přítomnost laiků zvyšuje uctivost mše svaté. Věřila jsem, že i přes jejich nedostatky biskupům a kněžím záleží na záchraně našich duší. Úplné zrušení veřejných mší téměř po celém světě však způsobilo, že jsem zpochybnula vše, co jsem si myslela, že znám.

Noste masku! Myjte si ruce!

Naše rodina zvládla odstávku. Zaměřili jsme se dovnitř, prohloubili jsme svůj život modlitby, dále budovali naši rodinnou kulturu a dělali více duchovní četby. Když byly mše obnoveny (Pouze 10 lidí! Musíte poslouchat guvernéra!), naše rodina se musela účastnit na směny. Navzdory tomu jsme měli velkou radost. Návrat však nebyl takový, jaký jsem očekávala. Doufala jsem v dojemný návrat k veřejné bohoslužbě a v krásné přijetí našeho Pána ve svatém přijímání. Návrat nebyl ani jednou z těchto věcí.

Společenský odstup! 2 metry od sebe!

Místo toho má každý nosit masku, svčenu vodu nahradil dezinfekční prostředek na ruce a modrá páska je všude. Přivést malé děti na mši může být výzvou i v nejlepších dobách. Masky a ohraničení páskou, které se nemohou dotknout, představuje další úroveň této výzvy. Návrat znamenal sledovat, jak kněz během mše přijímá našeho Pána, zatímco my jsme čekali až na konec. Když jsme mohli přijmout našeho Pána, připomněli jsme si: „Masky! Dezinfekční prostředek na ruce! A vy, kteří trváte na přijímání do úst – na konec fronty! “ Velmi znepokojivé. Stále jsem se ptala, jestli vůbec záleží na tom, že jsem tam byla. Cítila jsem se jako cizí, až na žádost, abychom vložili peníze do košíku u dveří. Na mnoha místech chybělo jakékoli vysvětlení téměř úplného zmizení duchovních otců farnosti a nebyla projevena žádná lítost nad jejich odloučením od věřících. Od každého se očekávalo, že jednoduše naváže tam, kde se skončilo.

Zůstaňte ve střehu! Kontrolujte Virus!

I teď prožívám významný duchovní boj při návratu na mši, a to jednak kvůli hněvu na zamčené dveře a opuštění mnohými kněžími, jednak kvůli pocitu, že přítomnost laiků je stejně jen volitelná. Jeden kněz před několika týdny na nedělní mši řekl svým farníkům, že ani nepotřebují výmluvu, aby zůstali doma. Všichni jsou dispenzováni a mohou klidně zůstat doma, pokud chtějí. Chápu, že se snažil uklidnit svědomí těch zdravotně ohrožených členů své farnosti, kteří by snad měli zůstat doma; bylo však bolestivé si uvědomit, že na přítomnosti laiků na mši mu zjevně nezáleží.

Rozumem věřím, že svátosti jsou důležité pro moji spásu, ale bylo od nich tak snadno upuštěno, že část mého já přemýšlí, zda byly kdy vůbec nutné. Pokud kněz představuje pro laiky Krista a zároveň se kněz zdá být ambivalentní ohledně laiků i jejich přítomnosti na mši, podkopává to pravdu, že Bůh tam laiky chce. Víím, že je důležité jít na mši, ale je to zpochybněno chováním těch duchovních otců, kteří jako by neměli žádný názor. Věřím, že je pro moji záchranu životně důležité jít na mši a přijímat svátosti, ale mám pocit, že jsem jediná, kdo si to myslí. Je přede mnou rozpor mezi tím, co víím, a tím, co vidím.

Pracovala jsem na vyřešení tohoto vnitřního konfliktu. Pak mi jeden svatý kněz připomněl, že svatí a andělé jsou součástí věčné mše v nebi. Proč by tam měli být? Realita věčné oběti mše je nejdokonaleji přítomná v nebi, kde žije oslavený Kristus, aby se za nás přimlouval a uděloval nám svou milost. Svatí a andělé nepřidávají nic navíc. Přesto tam jsou, protože je tam Bůh chce. Jsou tam, protože Bůh si zaslouží jejich uctívání. Dluží mu svou lásku. Má nárok na jejich adoraci. Znovu mi byly připomenuty čtyři cíle mše: Adorace, Díkůvzdání, Usmíření a Prosba. Zatímco naše laická účast na těchto věcech nebude nikdy tak dokonalá jako účast kněze, který jedná in persona Christi (v osobě Krista), Bůh si naši přítomnost zaslouží. Laici neasistují „užitečným“ způsobem, který jsem si nejasně představovala, nicméně jejich usebraná účast na mši k uctění našeho Pána je důležitá.

Zrušení veřejných mší mi odhalilo všechny špatné důvody, kvůli kterým jsem chodila na mši – ať už to bylo přivést mé syny k ministrování, cítit se dobře, dodat nějakou strukturu našemu domácímu školnímu dni nebo jednoduše pro trochu ticha. Nyní vidím, čím ty povrchní důvody skutečně jsou: spoustou slámy. Musím jít na mši, protože miluji našeho Pána a On si zaslouží moji adoraci a uctívání, a pro nic jiného. Nepřináším nic kromě svých hříčků a nemohu nabídnout nic než sebe. Nemohu zůstat stranou kvůli hněvu nebo maskám nebo všudypřítomné modré páse. Musím dát své ego stranou a uctívat našeho Pána, který položil svůj život za mě, a zároveň být vděčná za tuto tolik potřebnou lekci pokory.

Pokud jde o můj hněv a frustraci po uzavření soukromých mší, modlím se, aby Pán způsobil v mém srdci abych odpustila těm, kteří zřejmě opustili věřící, a věřím, že udělali to nejlepší, co mohli, neboť takovou situaci si v USA na začátku roku 2020 neuměl nikdo představit. Přála bych si, aby se naši biskupové rozhodli jinak. Přála bych si, aby nám naši kněží mohli sloužit tak, jak mnozí z nich toužili. Ale pokud by se to mělo stát znovu, jsem teď lépe připravena,

Vrátila jsem se na mši s novým oceněním její dostupnosti. Jsem hluboce vděčná pokaždé, když jsem schopna přijímat svaté přijímání. Ale přesto se nesmím svátostí držet křečovitě, pokud Pán uzná za vhodné nám je znovu odebrat. Abych se na takovou možnost připravila, musím převzít větší zodpovědnost za svou víru a dále strukturovat svůj život kolem osobní modlitby, breviáře, duchovní četby a podobně. Určitě budu přijímat svátosti tak často, jak budu schopna, ale věřím, že přichází doba, kdy přijímání svátostí bude ještě obtížnější. Myslím, že COVID byl varováním pro nás všechny. Na obzoru jsou temné časy a musíme se připravit na to, že přijdou ještě významnější zkoušky.

Převzato a kráceno z <https://onepeterfive.com/mass-for-all-the-wrong-reasons/>

V tuto chvíli se můžeme v duchu přidat k díkům za možnost účasti na mši svaté a ostatních svátostech. Měli bychom si také umínit, že s Boží pomocí prohloubíme svůj život osobní modlitby, společný nebo soukromý růženec, rozjímání nad Písmem svatým. Osobní vztah k Bohu, k Pánu Ježíši a k Panně Marii. Ochotné nesení kříže, práci na jednotlivých ctnostech a boj s jednotlivými neřestmi.

S vámi váš

Otec Karel

■ ■ ■ ZPRÁVY

■ Misijní jarmark

Jarmark se letos uskuteční v neděli **18. října**. Po všech mších svatých se ve farním sále za dobrovolný příspěvek budou nabízet vámi vyrobené drobnosti nebo darované věci. Především výrobky vašich dětí, v rámci projektu Děti pomáhají dětem. Na odbyt jdou také zavařeniny, výrobky z přírodnin a ze sušených květín. Svými dobrotami a krásně nazdobenými výrobky potěšíte i ostatní, a ještě přispějete na dobrou věc. Výtěžek bude opět zaslán na podporu dvou dětí, patnáctileté ugandské holčičky Jane Nalweyisio a osmiletého indického chlapce Fernanda Kristona, z projektu Adopce na dálku. Nabízené věci a výrobky můžete nosit v sobotu 17. října od 16 hodin do farního sálu.

■ **Velký farní úklid**

V pátek **27. listopadu** mezi 14. a 17. hod. nebo v sobotu 28. listopadu mezi 8. a 11. hod. V předvečer začátku nového liturgického roku, se uklízí a gruntuje všechno, co je potřeba: okna, dveře, osvětlení, lavice, okolí kostela. Jarní úklid se z důvodu karantény nekonal, o to více je vaše pomoc vítaná. Těšíme se, že přijdou i mladí. Všem pomocníkům předem děkujeme. Za odměnu se můžete potěšit v sobotu dopoledne výrobou vlastního adventního věnečku.

■ **Adventní věnce**

V sobotu **28. listopadu** od 10 hod., po úklidu, v učebně. Možnost výroby je pro všechny, nejen pro děti. Jste srdečně zváni. Materiál na výrobu si vezměte s sebou, hlavně korpusy věnečků, svíčky, případně přírodní materiál, sušené ovoce apod.

■ **Mikulášská nadílka**

V sobotu **5. prosince** od 17 hod. ve farním sále. Před začátkem rodiče odevzdají balíčky označené jménem dítěte do košů dole v suterénu.

■ **Adventní duchovní obnova pro farnost**

V sobotu **12. prosince** dopoledne od 9 do 12 hodin ve farním sále. Zakončena bude mší svatou. Hlídní dětí je zajištěno.

■ ■ **SPOLEČENSTVÍ SENIORŮ SRDEČNĚ ZVE**

Anežský klášter

V úterý **27. října** od 10.00 – komentovaná prohlídka v Anežském klášteře s již známým průvodcem panem Beitlem O svatých a jejich atributech (odložená z jara).

Klášter Emauzy

V úterý **24. listopadu** od 10.00 – mše svatá v klášteře v Emauzích v kostele Panny Marie a svatého Jeronýma, od 10.45 komentovaná prohlídka kláštera, v 11.30 setkání s P. Marianem Klenerem OSB v sakristii při příležitosti jeho 80. narozenin

■ ■ **DARY PRO FARNOST**

Milí farníci, na začátku čtvrtého čtvrtletí si dovoluujeme připomenout, že vaše finanční podpora (nejen) na konci roku je velmi významnou pomocí pro provoz naší farnosti. Finanční dary je možné zasílat na účet číslo **283641309/0800** a lze si je pak odepsat v daňovém přiznání za rok 2020. Předem srdečně děkujeme za vaši štědrost.

Číslo účtu pro zasílání darů farnosti: **283641309/0800**

■ ■ ■ KRONIKA

■ ■ POKOŘ OKOŘ

V sobotu 12. 9. jsme se s maminkami z mateřského centra vypravili na výlet cyklohráčkem do Noutonic a odtud kousek pěšky na zříceninu hradu Okoř. Hodinka jízdy vláčkem - cyklohráčkem uběhla jako voda. Jak by taky ne, děti se v něm náramně zabavily – k dispozici měly bazénky s balónky, různé stavebnice, deskové hry, houpací síť, koleje s vláčky a kabinu strojvedoucího, kde si mohly na vše sáhnout a všechno zmačknout a vyzkoušet. Ještě dostaly drobné dárečky a už jsme museli vystupovat.

Následovala asi 2,5 km dlouhá trasa, což bylo s dětmi od ani ne dvou do sedmi let nakonec ideální. Posilnění obědem v restauraci na parkovišti v podhradí jsme vyrazili prozkoumat celkem rozsáhlou zříceninu. Poté jsme v krásném letním dnu nemohli odolat zmrzlině (a kafičku☺) v místní cukrárně. Jako bonus jsme přidali atrakce na pouti a příjemně unavení se vydali autobusem zpět do Prahy.

Ráda bych touto cestou poděkovala maminkám za to, že i když už se některé vracely zpět do pracovního procesu nebo se některé z nás poodstěhovávají, tak že jsme pořád jedna parta a nepřestáváme být v kontaktu. Moc si toho vážím a raduji se z toho, že i děti tvoří bezva bandu. Už teď se těším na další setkání! A pokud by některá maminka, co je s dětmi doma, chtěla zažít něco podobného, srdečně zveme do mateřského centra! Buď pondělky nebo středy vždy od 9:30 do 12 hod. na faře v učebně.

Anička N.

■ ■ V BOROVNIČCE U BOROVNÍČKA

Spolu s maminkami z mateřského centra jsme vyrazily na 4 dny na výlet do Podkrkonoší. Navštívily jsme hrad Pecku, užily si hry v přírodě, našlapaly rekordní 3 kilometry a užily si spoustu legrace.

Celkem nás bylo 6 maminek, 1 babička a 11 dětí. Provázel nás skřítek Borovniček, který nám dával úkoly a schoval poklad.

Moc jsme si to užily.

■ ■ LETNÍ TÁBOR V BRTNICI 2020

Letos jsme s dětmi vyrazili na tábor do městečka Brtnice, na Vysočině. Hned po příjezdu nás přivítal místní farář, který nám poskytl faru, kde jsme celých dvanáct dní vesele pobývali. Seznámili jsme děti s pravidly a hygienou, která byla letos obzvlášť důležitá, a vrhli jsme se na program. Letošní téma tábora byla kolonizace indiánů v jižní Americe, takže se z vedoucích a pomocníků rázem stali španělští námořníci, hrdí indiáni a skromní jezuité.

Každé ráno, během rozcvičky, jsme si připravili scénku, která měla děti přiblížit k příběhu; např. zatvrzelý Šaman se hádá s rozumnou Náčelnicí, Španěl nabízí mír indiánům atd. Během dne jsme pochodovali na výlety a obdivovali lesy a krajinu Brtnice. Naši kuchtíci si pro nás vždycky připravili něco na posilněnou, což jsme po náročném dopoledni hned uvítali a už jsme se nemohli dočkat odpolední části dne; putovní hry. Děti, malí indiáni, byly rozděleny do „kmenů“ (skupinek), ve kterých soutěžily v hrách různého druhu: luštily šifry, vytrhávaly si ocásky a stavěly „zavlažovací systémy“, které je naučili zdatní Španělé. Na konci dne, po dobré večeři, si pro nás Anička, Vojta, Honza nebo Filip nachystali dušestravu na téma „modlitby a jiné“. Hrál se na kytaru z Hosany, modlil se růženec a bylo nám dobře. No a co pak? Vyčistit si zuby, vyčůrat se, přečíst knížku na dobrou noc a hurá do postele! Ovšem, pokud není bojovka, kdy se děti vypravily v noci do lesa a musely čelit různým nástrahám divokého kmene lesních Indiánů. Všechny to ale statečně zvládly a čekala je odměna v podobě žádné rozcvičky následující den.

Tábor se završil dlouhým putováním, kdy děti postupně na cestě narážely na vedoucí a musely u nich plnit různé úkoly. Cesta byla sice náročná, ale šikovní indiáni si s ní hravě poradili. A co by to byl za tábor bez pořádného táboráku? Poslední večer se opékaly buřty, hrálo se na kytaru, zpívali se „Tři kříže“ a slavilo se úspěšné zakončení dalšího farního putování. Vítězná skupinka se chlubila odměnami, které si vysloužila a poslední se poplácávali po ramenou, že to tak spolu dobře zvládli. V jednom se ale všechny skupinky shodli – už se nemůžou dočkat, jaké dobrodružství je čeká zase za rok!

Johanka

■ ■ ■ NA ROK VE FRANCII – ZÁVĚREČNÁ ČÁST

Koronavirus. Pandemie. Způsob, jakým zakončíme a částečně prožijeme náš roční pobyt ve Francii, by nás ani ve snu nenapadl. Během pár neskutečně krátkých dní, kdy jsme ani nestačili sledovat všechny zprávy a novinky, zasedání české vlády či mimořádná prohlášení francouzského prezidenta, se všechno otočilo vzhůru nohama. Karantény. Uzavření hranic. Rozporuplné informace. Strach a nejistota. Čím dál víc lidí si uvědomovalo, že nový virus asi není „obyčejná“ chřipka, jak si spousta laické i odborné veřejnosti zprvu myslela, ale mnohem rafinovanější protivník. Nikdo netušil, čemu všemu budou lidé vystaveni. Neviditelný nepřítel se zdál být všude. Bylo to děsivé. Stačilo sledovat skokově narůstající čísla a zprávy ze severní Itálie... zanedlouho i ve Francii a ve Španělsku.

Byla jsem vděčná, že jsme ve chvíli radikálních opatření zůstali celá rodina pohromadě – manžel měl totiž začátkem března služebně odcestovat do Čech a já měla zůstat s dětmi ve Francii. Spoustu jiných Čechů i Francouzů a vůbec lidí, nacházejících se v cizině, toto štěstí nemělo a bylo náhle odříznuto od svých zemí, rodin, přátel a kolegů. Jen pro představu:

jeden náš blízký přítel v Nîmes, Francouz, měl letošní školní rok svoji českou manželku a dvě malé děti v její rodné Opavě, aby se děti naučily pořádně česky. V práci se zařídil tak, aby za nimi mohl každý měsíc lítat na Moravu. Najednou se několik měsíců nemohli vidět, což bylo pro všechny velice obtížné. Letecké společnosti sice v květnu začaly nabízet lety, ale zřejmě kvůli nedostatečné kapacitě, byly lety anulovány. Jediná možnost, jak vycestovat, byla vlastním automobilem, ovšem 1600 km mezi Nîmes a Opavou bez možnosti přespat po cestě nebylo prakticky možné ujet. Přítel nakoupil několik letenek, jejichž lety byly na poslední chvíli rušeny, až se mu podařilo teprve v půlce června do Prahy přece jen přiletět. Peníze za letenky se propadly do černé díry všeobecné nejistoty. Celou tu dobu nebylo téměř možné se dovolat na český konzulát v Paříži či v Marseilles a získat jasnou informaci, jak postupovat v konkrétní specifické situaci. Na email konzulát odpověděl sérií souborů s obecnými odkazy, které k projasnění nepřispívaly.

Jak to dále vypadalo z našeho úhlu pohledu ve Francii? Nejdřív musím informovat, že Francie je kontaktní národ plný polibků. Lidé se často objímají a automaticky si dávají tzv. „bisous“ na obě tváře (a to i muži mezi sebou, či lidé, co se vidí poprvé). Češi, kteří si maximálně podají ruce, se jim zdají být odměření. A zadruhé je Francie země, kde se lidé zásadně nepřezouvají a při příchodu zvenku si v drtivé většině neumývají ruce. Dokonce ani ve školách a školkách neexistují šatní skříňky a děti se nesvlékají/nepřevlékají ani si nepřezouvají bačkory.

Tato skutečnost mne velice rozčilovala i mimo koronavirovou epizodu. Nechácala jsem, proč jsou děti, a vůbec všichni lidé, (ne)dobrovolně celý den v obuvi, která je určena pro pobyt venku. Zvláště mne to trápilo, když byl venku pořádný liják a děti musely jít do školy v nepromokavé a neprodyšné obuvi. V ní pak byly nuceny se potit celý den, tj. min. do 16.30 h., kdy oficiálně končila školní výuka (což jsem si mohla dovolit řešit tím, že jsem děti před školou svižně přezula a troje gumáky pak vláčela domů). Je to téma, o kterém bych byla schopná popsat celé stránky, ale chtěla jsem tím ilustrovat, že co se týká hygienických návyků, je na tom Francie poněkud „na divoko“ a s čistotou to tu rozhodně nepřehánějí, holt „ať žije přirozená imunizace“.

Když se vrátím zpět, ze dne na den jsme se nemohli vrátit do své rodné země. Ministerstvo zahraničních věcí ČR sice v rámci repatriace ze začátku po světě sbíralo Čechy, kteří v cizích zemích, zaskočení náhlými nařízeními, uvízli. I z pařížského letiště Charles de Gaulle vyjelo zdarma pár ministerských autobusů. U nás to ovšem nebylo tak jednoduché. Ráz naráz sbalit množství banánových krabic včetně např. klavíru či koloběžek, zrušit nájemní a pracovní smlouvu i další závazky, a narychlo se vydat 900 km z Nîmes na sever od Paříže, a vrátit se do vlasti. S možným návratem do Francie pro osobní věci jsme na pár měsíců přestali počítat a nemohli jsme si dovolit platit nájem jen proto, že bychom v pronajatém bytě nechali své osobní věci a odjeli. Navíc, auto jsme nevlastnili, vnitrostátní autobusy, vlaky i lety byly zrušené.

Zůstali jsme tedy v Nîmes, což jsme vyhodnotili jako nejbezpečnější, a vlastně i jediné možné řešení naší situace. Nîmes je na francouzské poměry malé a klidné město. Náš domov se nacházel na rozhraní zastavěné a zelené části města. Jarně kvetoucí park na kopci, na který jsme měli překrásný výhled z oken, byl sice uzavřen, ale v okolí bylo poměrně hojně možností, kam si vyjít na krátké procházky v rámci povoleného kilometrového rajónu, mezi obrovské vily s rozsáhlými sady a vzrostlými stromy, kde jsme většinou krom veverek a toulavých koček nepotkali živou duši. Cítili jsme se relativně bezpečně. O to víc jsem litovala hlavně Pařížany, kteří často bydlí v extrémně malých bytech. Vůbec, sociální rozdíly v bydlení jsou ve Francii diametrální a pandemie je do hloubky rozkryla. S údivem jsme sledovali reportáž o mladé rodině se třemi dětmi, která žije v bytě o celkové výměře 11 m² na Montmartru...

Francie uzavřela školy (kostely, restaurace, atd.) o týden později, než tomu bylo v Čechách. Místo povinného nošení neexistujících roušek francouzská vláda nařídila přísné podmínky vycházení z domova podle italského vzoru. Mohli jsme vyrazit ven jen na 1 hodinu denně, v maximálním okruhu 1 km od místa bydliště, s povinnou papírovou „atestací“, nadepsanou jménem, rokem narození a adresou. Na atestaci bylo nutné zvolit jednu z povolených možností (výběr omezený), proč jsme opustili bydliště, včetně přesné hodiny odchodu. V ulicích to denně kontrolovaly policejní hlídky. Nikdo neměl možnost se procházet po parcích, v lesích, na plážích a zakázáno bylo i koupat se v moři. Což bylo na jednu stranu dobře, protože lidé se tam na začátku karantény začali přirozeně houfovat (v TV a na internetu jsme viděli Pařížany na bretaňských plážích a Pražáky v krkonošských lesích). Jednou z možností, jak vyjít ven, bylo venčení domácích zvířat, takže jsem byla vděčná za našeho malého chlupáče, který naše krátké zdravotní vycházky „legitimoval“. Policie prověřovala i nákupy, jestli se jedná skutečně o „naprosto nezbytné potraviny“. Tradiční každodenní „vycházky“ pro čerstvé bagety mohly být pokutovány a výše pokut se neustále zvyšovaly.

Francouzského premiéra na rozdíl od toho českého vůbec nenapadlo si troufnout nařídít všem lidem povinně nosit roušky, když nebyly nikde k dostání, a i ti, co je nejvíc potřebovali, jich měli kritický nedostatek. Nemohl se spolehnout na pověstné české kutilství a na obrovskou vlnu solidarity, kterou domácí i profesionální šití roušek v Čechách spustilo. Škoda, že se o tomto fenoménu ve francouzských médiích vůbec nepsalo, ani nemluvílo. Zato se v nich první měsíc neustále opakovalo, že nošení textilních roušek nositele neochrání a v boji proti šíření viru má minimální význam. Nicméně po cca třech až čtyřech týdnech karantény i ve Francii lidé sami od sebe na základě informací ze zahraničí změnili názor. Aniž by jim to někdo nakázal, na ulicích, resp. na obličejích jsme viděli čím dál více po domácku spíchnutých výtvorů a v médiích se přestalo psát a mluvit o tom, že nošení roušek nemá smysl. Češi žijící ve Francii začali nabízet ručně šité roušky ve svém okolí a propagovali myšlenku o vzájemné ochraně. Radnice města Nîmes dokonce v květnu zajistila pro každého

obyvatele města, včetně nás, dvě pratelné roušky. Nyní (koncem srpna) se situace obrátila, Češi mají roušek už plné zuby, ovšem ve Francii jsou skoro všude povinné. I když jsou Francouzi jako národ poněkud méně disciplinovaní, nemohu říct, že by se během celonárodní karantény chovali nerozumně a i nyní roušky nosí.

Co se týká duchovního prožívání tohoto období, krom Velikonoc se mne hluboce dotklo datum 25. března. Kvečeru jsme byli vyzváni biskupy po celé Francii položit svíčky na okna a za zvuku zvonů se pomodlit k Panně Marii při příležitosti Annonciation... Přesně v tu dobu se v Lurdech na nebi vykreslila dvojí duha. Můžeme spekulovat o pravdivosti této zprávy, která se objevila zřejmě pouze ve francouzských katolických médiích, nicméně jsem to chápala jako pozdrav naší Matky Panny Marie.

Během Velikonoc jsme sledovali online mše z Čech. Velice mě potěšilo množství možností nahlédnout do kostelů, ve kterých jsem trávil dětství a kam se už jen tak nepodívám, a slyšet kněze, které osobně znám. Např. nádherné poutní místo na jižní Moravě, Žarošice, nebo můj rodný Žďár nad Sázavou. Uvědomili jsme si, že co se týká fungování společnosti přes internet, je Francie oproti Čechám lehce pozadu. Ať už se to týká přímých přenosů mší, internetového nakupování (firmy typu rohlik.cz nebo kosik.cz tam neexistují) nebo fungování domácí výuky. Nicméně lidé se tu velmi rychle na internet přeorientovali. Zejména drobní zemědělci, kterým zrušili otevřené „farmářské“ trhy, začali přes Facebook nabízet dodávku zboží domů a dokázali spojit své síly, aby byly dodávky co nejefektivnější. Francouzská škola začala praktikovat online výuku a musím říct, že jsem ji shledala lépe organizovanou než při osobní přítomnosti dětí ve třídách. A to i po té, co se část žáků vrátila do škol. Učitelé prostě online vysílali přímo ze tříd, což naše česká škola nepropraktikovala.

Velice se nám hodila několikaletá praxe částečného slavení velikonočního Tridua v domácím prostředí. Poslední večeri Páně, obřad umývání nohou, domácí Getsemanskou zahradu proměněnou v Boží hrob s odvaleným kamenem naše děti považují za samozřejmou součást Velikonoc, stejně jako je nazdobený stromek symbolem Vánoc. Nicméně jsem velmi silně cítila určitou zranitelnost, vyplývající z faktu, že jsme v této pohnuté době zůstali v zahraničí bez našich rodin a bez našich nejbližších přátel a bez případné pomoci, pokud by se s námi něco stalo. Ani my bychom nemohli pomoci našim drahým nejbližším. Ať už jsem chtěla nebo ne, ať už jsem to uměla nebo ne, potřebovala jsem nás co nejvíce odevzdat do Boží vůle, sebe, svou rodinu i celý svět. Toužila jsem víc než kdy dřív po Ježíšově blízkosti, aby na mne zavolal jako na Marii, když ho Vzkříšeného hledala u prázdného hrobu. Byla jsem nakonec spíš ráda, že Velikonoce do koronaprázdnin zasáhly, protože je naplnily novým obsahem. A pomohly.

Do ČR jsme se nakonec dostali koncem května díky virtuálním sociálním sítím, kde jsme našli v česko-francouzské skupině cestovní kancelář s oficiálním povolením provádět repatriace i v době, kdy je přestalo nabízet Ministerstvo zahraničí. Společnost pro nás vyslala

dostatečně velké auto s profesionálním řidičem, do kterého se vešla celá naše rodina včetně krabic a včetně jedné mladé Francouzky, která má v Praze oficiální přechodné bydliště a zaměstnanecký poměr. V půlce března přiletěla na prodloužený víkend do Francie navštívit rodinu a zpět do ČR se již nedostala. Před odjezdem bylo nejnáročnější naplánovat provedení testu na covid tak, abychom měli v ruce výsledky a zároveň neměli při přejezdu česko-německých hranic více než 4 dny od času testování, a abychom měli v pořádku všechny atestace pro francouzskou, německou i českou policii a pohraniční armádu. Při testování jsme ocenili profesionalitu a obětavost laborantů, kteří ve 32°C stáli zpotení na rozpáleném parkovišti v celoigelitových úborech a testovali jednoho člověka za druhým. Dle informací se neseskali s žádným pozitivním případem. Legrační bylo zjištění, že zatímco ve Francii se doporučoval vzájemný odstup osob 1 m, v Německu na benzínových pumpách to byl 1,5 m, a v Čechách 2 m.

Francii jsme si užili velmi specifickým způsobem. Prvních šest týdnů před Dušičkovými prázdninami bylo velmi náročných, stručně řečeno: prudký náraz dětí a francouzštiny. Po Dušičkách jsme byli konfrontováni s hnutím Žluté vesty, jejichž demonstrace plynule přešly v první kroky generální stávky. A jenom co byly demonstrace téměř ukončeny, objevil se virus a s ním několikaměsíční karanténa. Jsme zvědaví, co přinese podzim. Opět nestíháme sledovat protichůdná prohlášení vládnoucích činitelů a počty nakažených po celém světě. Osobně jsem velice vděčná za možnost být přítomna opět mši svatých, kterých nám matička Praha nabízí bezpočet. Je to veliký, a řekla bych ojedinělý, dar. A Francie? My ji máme prostě iracionálně rádi, a pokud se vyskytne další příležitost, kdo ví (Bůh ví), jak to s námi dopadne.

Veronika Bešťáková

■ ■ ■ TĚMA

■ ■ NEMOC – UZDRAVENÍ

Bolest, strach, zlost. Výtčky, otázky bez odpovědí, pocity bezmoci. Ale také pomoc druhých, útěcha, naděje, prostor pro změnu a doteky Boží lásky. To vše může přinést nemoc.

Na dalších řádcích pro vás v tomto vydání zpravodaje přinášíme k tomuto tématu velmi povzbudivý text z knihy Užitečné trápení? matky Basiley Schlinkové, dále několik hlubokých svědectví z pera nejen našich farníků a na závěr několik modliteb nemocných a za nemocné.

Nemoc – užitečné trápení?

Nemocného člověka nebolí jen tělo, ale má i bolavou duši. Nemoc nás více nebo méně vytrhuje z obvyklého okruhu rodiny a známých, z práce a ze všeho, nač jsme zvyklí. Nemůžeme pracovat, jak bychom chtěli, protože všechno nám dělá potíže. Jsme zvyklí každý den naplnit smysluplnou činností, chceme pomáhat lidem kolem a dělat jim tak radost. Přijde ovšem nemoc a my sami potřebujeme pomoc, jsme možná někomu na obtíž, potřebujeme obsluhu, jsme závislí na svém okolí. Najednou jsme vyřazeni ze života zdravých lidí, mučí nás bolesti a připadáme si zbyteční.

Tolik jsme doufali, že nový lékař a jiné léčení nám pomůže, a že na naši nemoc je jistě nějaký lék. Tolik jsme prosili a doufali, že Pán zasáhne a pomůže, a tak se projeví jako lékař našeho těla. *"Je někdo z vás nemocen? Ať zavolá starší církve, ti ať se nad ním modlí a potírají*

ho olejem ve jménu Páně. Modlitba víry zachrání nemocného, Pán jej pozdvihne, a dopustí-li se hříchů, bude mu odpuštěno" (Jak 5, 14-15) Učinili jsme vše podle tohoto biblického verše a očekávali, jsme, že nás Pán pozvedne. Ale všechny naše naděje dosud ušly naprázdno.

Není však i v nemoci, kdy musíme snášet bolesti bez výhledu na uzdravení, skryt také nějaký vzácný poklad? Věřu, je tomu tak. Čím těžší je utrpení, tím větší je požehnání, které je v něm ukryto...

Náš život má oslavovat Boha. To se může dít různými způsoby: někdy tak, že nás Pán Bůh zázračně uzdraví, když na nás někdo položí ruce a pomodlí se za nás modlitbu víry, jak jsem to i já sama nejednou zkusila. Ale často jsem musela procházet nemocemi, kdy Pán nezasáhl, ale nechal mne vypít kalich bolesti až do dna. A v takové chvíli se chce oslavit, když jeho nemoc neseme v plném odevzdání se do jeho vůle. Pak sami zakusíme požehnání a jsme požehnáním pro druhé, protože se ukáže, jaký je náš Bůh. Můžeme tak mnohé přivést k Pánu...

V utrpení nemoci je skryta velká milost. Mnozí vydali svědectví – a to věřící i nevěřící – že pokud byli zdraví, byli tak zajati prací, rodinou a všedním dnem, že skoro vůbec na Pána nemysleli a byli mu velice vzdáleni. Pak na ně dolehla dlouhodobá nemoc, často spojená s těžkým utrpením. A tu se setkali s Bohem. Nemocný byl konfrontován s Boží svatostí, zejména musel-li počítat se smrtí. Najednou procitl, poznal svou hříšnost, své odcizení Bohu, viděl, že v myšlenkách, slovech a činech nežil jako učedník Pána Ježíše. Činil pokání a obrátil se. U mnohých došlo k úplné proměně života. Ti pak vyznávali: "Za to vděčím nemoci, kterou mi Pán seslal. Přinesla mi nevýslovné požehnání".

Nemoc nás pročištuje. Často nás nemocí sám Otec nabádá: Cvič se v trpělivosti, abys byl později schopen trpělivě vytrvat v různých pokušeních a úzkostech. - Soustavné odevzdání se do Boží vůle nás posílí a promění nás do podoby Pána Ježíše, toho vždy trpělivého Božího Beránka.

Když se naučíme trpělivosti a odevzdáme se do Boží vůle s vírou, že jeho vůle je dobrá, potom i v nejtěžších situacích bude naše srdce naplňovat pokoj. Budeme nad situací, protože nám bude jasné, že i v těch nejtěžších zkouškách je skryto Boží požehnání a sláva. Všecko nám má sloužit k dobrému, i zkouška nemoci. Děje se to tam, kde svou vůli cele poddáme vůli Boží. Pak nám dá všechno dobré, protože v našem srdci není žádný vzdor a žádná překážka nestojí v cestě proudům jeho požehnání.

Nemoc a s ní spojené trápení je nejen příležitostí k obrácení pro nevěřícího člověka, ale i věřícímu je požehnáním, když se přimkne blíže k Pánu Ježíši. Často nám k tomu poslouží zjištění, že naši bližní nás jen neradi obsluhují, že jsme jim na obtíž, že naši spolupracovníci a jiní známí na nás zapomněli a odepsali nás. Bolí nás zjištění, že lidská láska má krátký dech. V takových chvílích je tu Ježíš a vyzývá nás: Obírej se více mnou, hleděj obecenství se mnou a najdeš ve mně všecko, po čem tvé srdce touží. V Pánu Ježíši je dokonalé utěšení, po jeho pravici je sytost hojného veselí. Tak se během nemoci učíme Pána Ježíše více milovat a plněji zakoušíme jeho lásku.

Z knihy Užitečné trápení? M. Basilea Schlinková, Luxpress, 1996

Téma nemoc-uzdravení je obtížné – jinak to chápe lékař, jinak pacient, jinak to prožívá praktikující křesťan, jinak "nevěřící". Ale všichni směřují ke stejnému cíli – co nejdříve se uzdravit.

Běžné nemoci (viróza, chřipka, malý úraz) nás donutí na nějaký čas přerušit své aktivity. Roztřídit věci na důležité a na ty které počkají, a věnovat se svému tělu, vzpomenout si i na staré dobré recepty našich babiček, a zdá se, že to stačí. Věřící pacient přidá více modliteb, v televizi zapíná polední mši svatou, kterou obvykle nemá šanci sledovat... A po pár dnech (nebo týdnech) se zase vrátí ke svému obvyklému způsobu života.

U těžkých nemocí (rakovina a jiné) zůstává cíl stejný – uzdravit se. Ale prostředky k uzdravení musí být už docela jiné. Důležitější než všechny léky je nutnost se opravdu zamyslet na svém životem, prosit Ducha svatého o pomoc, abychom dokázali uzdravit svou duši (a následně i tělo). Všechny naše nesprávné

myšlenky, slova i činy nás dovedly k nemoci a nyní je třeba porozumět tomu, co nám nemoc říká. Těžká nemoc nepřichází zčistajasna, ale máme možnost vykonat životní (generální) svatou zpověď a přijmeme-li pomazání nemocných, jsme na dobré cestě. UVědomíme si, že jsme nenaslouchali láskyplnému upozornění "shora", které k nám přicházelo v podobě opakujících se běžných onemocnění či úrazů. UVědomíme si, že jsme se sice snažili zachovávat Desatero, chodit ke svátostem, ale byla naše duše opravdu plná bezpodmínečné lásky? Odpouštěli jsme všechno a všem? I sobě? Nemoc nás zastaví a můžeme si tak odpovědět na tyto i další otázky, které se nám vynořují v myšlenkách. A pak přicházejí i chvíle, kdy je pro nás těžké věřit, jsme plni pochybností, hledáme pokoru a smíření, ale naše duše je neklidná a plná strachu. Nakonec nezbývá nic jiného než pokojně hledat, přemýšlet, a děkovat za všechno, čeho se nám v životě dostalo. I za nemoc, kterou nám poslal Stvořitel, aby nám ukázal, kde jsme chybovali... Je opravdu těžké to přijmout, není to otázka dnů či týdnů, ale pokud je naše tělo ještě ve stavu "opravitelném" máme šanci uzdravit svou duši, pročišťovat ji láskou, pokorou a odevzdaností do rukou Božích. A věřit, věřit, věřit... LM

Přiznávám, mám teď trochu životní krizi. Je to už asi od Vánoc, možná to začalo už dříve. Pak do toho korona se zákazem mší a další chorobička. Přerostlo to i v krizi víry. Věřím, že se to zase srovná, pořád se modlím a děkuji Bohu, nicméně se mi vypařila nějaká vnitřní důvěra nebo jak to nazvat. Podvědomě se mi vkrádá otázka "proč?" i když ze zkušenosti vím, že je hloupá a naprosto nesmyslná. Mám strach z budoucnosti, strach o syna, o práci.... Místo abych si jako kdysi řekla: buď vůle Tvá, a prosím o sílu, ať to vydržím; tak to teď nezabírá. A k tomu mám výčitky, že tohle bych jako správný křesťan vůbec neměla pociťovat.... Jít ke zpovědi vůbec nemám odvahy.

Nespokojenost v manželství... to má v mé životní krizi hodně velké místo. Možná stála na počátku všeho. Byly i chvíle, kdy bych byla schopná od manžela odejít přes to, co by to udělalo se synem a přes porušení manželské slibu. Upřímně: kdybych před Pánem neslibila, tak už jsem od muže odešla. No, teď to tedy neudělám. Možná i to je něco, co mě má nemoc naučit. Modlím se, aby mě Pán neopouštěl i přes moje hříchy, které vědomě dělám a nechci se jich vzdát. Nebudu sama sobě lhát a jemu už vůbec ne. Proč taky? Věřím, že vše vidí v souvislostech a snad má pochopení pro naše slabosti. Doufám v jeho milosrdenství, trpělivost se mnou a smilování. Taky mě napadlo, jestli moje nemoci nejsou trestem za moje chování. Ale spíš to bude výsledek mého chování a strachů. Před těmito myšlenkami spíš utíkám.

Není málo článků na téma: pokud neodejdete ze vztahu, který vás nenaplňuje, nemůžete jít dál (uzdravit se, najít nového partnera, práci ...). Nějak to nemůžu úplně vzít za své. Brali jsme se z lásky, chtěli spolu prožívat i to zlé. Tak to odhodlání a láska někde musí přece být. Budeme se v tom dál plácet a s pomocí Boží se snažit o co nejlepší život.

Přesto mě trápí pocity viny vůči rodině, že je omezují, přidělávám všem starosti. Kvůli mně nemůžeme nikam vyrazit, nemůžu jezdit se synem na kole, běhat.... prostě nepoužitelná matka. Nevím, jestli to má být trest za moje chování a dosavadní život, nebo test toho, co vydržím? Nebo co si mám z téhle situace vzít, co mi to má říct o mě, mém životě, myšlení, chování? Co mám změnit? K ničemu jsem se nepromyslela, žádný závěr ani změnu nejsem schopná udělat. Jedno velké dobro to ale mělo. Velice mě překvapilo, kolik lidí, když se dozvěděli, že mám potíže, mi nabízelo pomoc. A nebyli to jen blízcí kamarádi, kde by to člověk očekával. Opravdu jsem byla dojatá, kolik mám kolem sebe úžasných lidí...

Zapomínat na Boží milosrdenství by nebylo správné. K posílení víry v Ježíše Krista pro ty, kdo hledají pravdu, odpuštění, kdo věří v zázraky a také pro ty kdo Krista neznají. Moje svědectví o uzdravení nemocných ledvin, jater a ekzému, díky Kristově milosrdenství a modlitbám o Jamese Manjackala. Od dvou let jsem měl ekzémy na ruku. V horších stavech byly popraskané až do krve. Bylo mi řečeno, že ekzémy jsou kvůli špatně fungujícím nebo nemocným

ledvinám. V pozdějším věku se funkčnost ledvin zhoršila tak, že jsem musel chodit na pravidelnou kontrolu do nemocnice na nefrologii. Věděl jsem, že můj zdravotní stav je hodně špatný a zhoršující se. Ekzémy se rozlézaly až na polovině cesty k loktům a objevovaly se i jinde. Taky jsem měl dost poškozená játra. Uvědomoval jsem si, že mě doktoři asi neuzdraví. Začal jsem doufat v záchranu v Ježíši Kristu. Jel jsem na exercicie s o.

Anthonyem S. a tam jsem pochopil, že Bůh chce, abych na něj spoléhal, vytvořil si k němu vztah a měl víru. A pak mě uzdraví. Vyhledával jsem a četl v Bibli sv. o všech uzdraveních a snažil se je prožít osobně, jako by se mě to týkalo. Připoutával jsem se ke Kristu. Modlitby, svátosti, čtení z Bible každý den, půst, almužny atd. Potom jsem se zúčastnil jednodenního setkání s o. Jamesem Manjackalem v Koclířově. Bylo to první sobotu v červnu 2011. Když po mši sv. probíhalo uzdravování, jmenoval většinou ženská jména. Přemýšlel jsem nad tím. Potom řekl: "Jsou uzdravováni lidé s nemocnými játry a ledvinami. Čtyři Jany jsou uzdravovány". A já jsem si v duchu řekl, „zase ženské.“ O. James na to do mikrofonu: „i ty Jane jsi uzdravován“. V duchu jsem si řekl, že „proč bych to měl být já? Vždyť kolik je tu Janů?“ A o. James opět do mikrofonu „věř, Jane! Ty jsi uzdravován. Věř.“ Od té chvíle jsem nepochyboval. Vnímal jsem, že mě Ježíš miluje a že to On takto promluvil skrze o. Jamese M. Byl jsem dojatý, chválil Boha a děkoval mu. Žádnou změnu jsem nepocítoval. Ale věřil jsem. Další týden jsem se objednal na nefrologii. Vzali mě přibližně až za dva a půl měsíce. To už jsem měl ekzém jen na pravé ruce. Levá byla už úplně zdravá. Doktoři se divili, když vzorky z moči a krve vyšly výborně. Říkali, že jsem zdravý, a proč tam chodím. Pátrali, kde se stala chyba, a že musím jít za ¼ roku ještě jednou na celkovou kontrolu i se sonografií. Tak jsem je nechal pátrat a svědectví odložil na příště. Za tu dobu se ekzémy téměř zcela vyhojily. Jen na třech prstech pravé ruky se občas objeví nepatrné suché mapky. Kdo ví proč. Možná abych nezapomněl. Když jsem přišel na druhou kontrolu, tak zjistili, že ta malá ledvina je zvětšená do normálu na 11,6 cm a ta nemocná s hraniční velikostí je zmenšená na 11,3 cm.

A vzorky z moči a krve vyšly opět výborně. Doktoři si nevěděli rady a začali zpochybňovat přístroje a práci svých kolegů atd. Tak jsem jim vysvětlil, jak se věci mají, a že nemusí nic a nikoho práci zpochybňovat. Přijali tuto skutečnost, a že se přijdou podívat na exercicie s o. Jamesem M. A taky si přečtou něco z Bible. Pak mě vyřadili z evidence pacientů. Jsem zdrav. Chvála patří Kristu Králi. Děkuji Ti Ježíši :) Jan Branich

Modlitba nemocného

Nebeský Otče, není snadné přijmout tuto nemoc. Netrpělivě čekám, až budu zase zdravý. Pomoz mi, abych došel klidu, abych poznal, že je to pro mě čas spásy. Mohu na tebe v klidu myslet a tázat se, co se mnou zamýšlíš. Ukaž mi, co naplňuje neklidem mé vlastní srdce a pomáhej mi to překonat. Daruj mi svůj pokoj. Dej, ať mám opět naději a skrze ni rozdávám odvahu druhým.

Modlitba za nemocné

Bože, spáso věřících, vyslyš naše prosby za naše nemocné. Mají účast na utrpení tvého Syna. Poskytni jim ve svém milosrdenství pomoc. Navrať jim zdraví, ať se s nimi z jejich uzdravení v tvé církvi můžeme radovat.

(Modlitební kniha, KN 2002)

Matko Ustavičné Pomoci, Tvůj Boží Syn, kterého držíš na rukou, Ti neodmítne žádnou prosbu. Doporuč mu tedy nemocného, za kterého teď prosím na kolenou před Tvým obrazem. Matko, řekni jen slovo svému Synu, a nemocný se uzdraví. Prosím Tě, neodmítej mou žádost. Nemocní mají přece mimořádný nárok na Tvůj něžný soucit. Proto popros svého Syna, aby vrátil zdraví našemu velmi drahému nemocnému. Matko, přijmi mou úpěnlivou prosbu! Ale když bude Boží vůle jiná, prosím Tě, nejsvětější Matko, vypros nemocnému dokonalou odevzdanost do svaté Boží vůle. Posilňuj jej v bolestech, vlij mu do duše trpělivost a důvěru v Boha. Ať nepodlehne malomyslnosti a zoufalství. Stůj při něm zejména tehdy, když se bude ubírat z tohoto světa do věčnosti. Ukaž, že jsi naší Matkou a nedopusť, aby moje prosby byly marné. Ukaž i nyní, že jsi Matkou Ustavičné Pomoci a zastaň se ubohého nemocného. Ty můžeš pomoci, protože jsi Panna mocná. Chceš pomoci, protože jsi Panna dobrotivá. Musíš pomoci, protože jsi Panna věrná. A ty pomůžeš, protože jsi Matka milosrdná. Amen.

(<https://vojtechkodet.cz/modlitby/marianske/ostatni-marianske-modlitby/modlitba-za-nemocneho>)

Přijměte skutečnost, že každý má svůj kříž

Rozumem tento fakt chápeme, ale v srdci jsme to možná ještě nepřijali. Často, když se v životě setkáme s křížem, jsme ve stresu, jsme deprimovaní a nevíme, jak se k němu postavit. Přijměme realitu, že každý musí nést svůj kříž. Takový nebo jiný, ale v životě je nutné nést kříž. Je zbytečné se proti němu bouřit. Jistě, kříž je vždy jen křížem a nikdo není šťastný, že ho musí nést. I Ježíš z něho měl obavy, ale řekl Otcí: „Otče můj, jestliže je to možné, ať mě mine tento kalich; avšak ne jak já chci, ale jak ty chceš“ (Mt 26, 39). Je nutné se modlit k Bohu, aby nám pomohl kříž nést, protože bez něho se žít nedá. Tak se nehněvejme na svůj kříž, ale přijměme ho.

(E. Vella – Ježíš – lékař těla i duše)

■ ■ ■ KNIŽNÍ OKÉNKO

Karmelitánské nakladatelství vydalo v nedávné době tři tituly. Každý je trochu jiný, ale všechny myslím stojí za to.

Modlitební knížka: Základní a tradiční katolické modlitby

Knížka shromažďuje základní a známější (to jest zažité, z generace na generaci předávané) modlitby. Proč jsme ji vydali? A proč jsem se vlastně pustil do jejího sestavování?

Modlitba je základ a jádro duchovního života. Nic na světě nemůže zničit plamínek lidské touhy po Bohu. Touhy mluvit s Tím, kdo nám rozumí, kdo nás miluje a chrání. Nevím, jak Vy, ale já mám zkušenost, že kdo se nějakým způsobem nemodlí (aspoň trochu, aspoň občas), obvykle ztratí nit, která ho spojuje s církví.

Naše nová *Modlitební knížka* pomůže „nováčkům“, kteří se připravují na přijetí svátostí, aby zůstali na nastoupené cestě. Těm, kdo se už trochu zapomněli modlit, pomůže v tom, aby se opět rozmluvili. Bude pomůckou pro ty, kdo se po delší či kratší přestávce vracejí do kostela i do církve, a prostě nevědí.

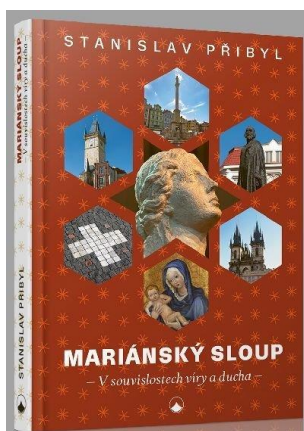
Modlitba je rozdělena do 12 oddílů (modlitby základní, k Ježíšovi, k Duchu Svatému, k Panně Marii, Růženec, za zemřelé, k svatým atd.). Modlitby jsou doprovázeny krátkými komentáři nebo glosami (třeba svědectvím Václava Vaško, jak se jako politický vězeň modlí růženec za sebe, za své blízké, za křesťany i ekumenické vztahy). Chcete-li udělat někomu radost před Vánoci, začátkem listopadu vyjde dárkové vydání, s obrázkem Modlíčího se Krista od El Greca z Národní galerie, se zlatou ražbou.

Prostě knížka, která patří na Váš noční stolek.

Stanislav Příbyl, Mariánský sloup: v souvislostech víry a ducha

Knížka redemptoristického kněze a generálního sekretáře České biskupské konference P. Stanislava Příbyla (který pochází z naší farnosti) dává odpověď na většinu otázek, které se týkají obnoveného mariánského sloupu na Staroměstském náměstí. 102 let od jeho stržení a 30 let od počátku systematické snahy vrátit tuto drobnou, ale výraznou stavbu na Staroměstské náměstí mnoho lidí neví, proč tam stál a proč zde znovu stojí. Řada lidí také nechápe, proč bylo kolem jeho obnovy takových řečí, takových slovních a mediálních bitev a sporů.

Autor si polemik tolik nevšímá. Sloup je pro něj krásným monumentem, který může posílit naši zbožnost. Ostatně na začátku knížky je modlitba, kterou se může kdokoli u mariánského sloupu pomodlit. St. Příbyl oceňuje uměleckou hodnotu díla. Vysvětluje historické okolnosti vzniku, stržení i obnovy sloupu. Zároveň ale zřetelně, jasně a poutavě objasňuje duchovní podstatu díla.

Když jsme v nakladatelství přemýšleli, jak by ji měl autor pojmut, zdůrazňoval jsem ÚVOD. Takový úvod, který nepomine duchovní stránku díla. Podrobné uměleckohistorické knihy napsali jiní. Dílko, které vzniklo, je přístupné opravdu každému, kdo se aspoň někdy prošel po Staroměstském náměstí, ale neví, „kde se tam ten sloup vzal“.

V knize je hned několik zajímavostí. Předně, pater Příbyl krásně fotí. Jak to bylo s Husovým vztahem k Panně Marii? Proč má hlavní město Praha ve znaku ruku s mečem? A znali jste jidiš píseň pojednávající o statečnosti členů židovské obce při obraně Prahy před Švédy? Velká kapitola je věnována i kostelům, které měly jako náhrada vzniknout za první republiky na tehdejší periferii Prahy. Patří mezi ně i naše kaple (farní sál / Divadlo Miriam), dnes kostel Neposkvrněného početí Panny Marie.

Prostě knížka, kterou můžete obdarovat své blízké a ty, kdo k Vám zavítají z krajů mimo Prahu.

Erna Putzová, Sedlák proti Hitlerovi: Skrytý život Franze Jägerstättera

Když jsem v roce 2007 s manželkou vyjel na týden do Vídně, v Linci zrovna blahorečili Franze (Františka) Jägerstättera. Jeho životní osud mi vyrazil dech. Stejně jako televizní záběry Franzisky Jägerstätterové, vdovy, která při beatifikační mši nesla v obětním průvodu jako dar schránku s popelem svého muže a dala mu polibkem poslední sbohem.

Světec, jehož činu – odmítnutí sloužit v Hitlerově armádě se zbraní v ruce -, zprvu odmítly porozumět světské i církevní autority. Muž, který v mládí zplodil nemanželskou dceru, ale jako rovný chlap na ni nikdy nezapomněl a vzorně se o ni staral (že by patron samoživitelek?). Manžel, který miloval svoji ženu a tři dcery a místo na svatební cestu odjel na pouť do Říma. Sedlák, který se ponořil do četby křesťanských duchovních autorů, aby z nich vytěžil, co bylo pro jeho prostý život třeba. Citlivý člověk, jehož dávno předtím, než vešly v obecnou známost hrůzy koncentračních táborů, děsily sny, ve kterých směrem na východ odvážely lidské bytosti ve vlcích, v nichž se jinak převážel dobytek.

Osud jako hrom! Erna Putzová se Franzovým životem zaobírá celý život. Vydala i jejich vzájemnou korespondenci a také zápisky, které si nevšední chlapík ze St. Rade Gundy psal. Vynikající americký režisér Terrence Malick (mj. Strom života nebo Tenká červená linie) o nich natočil film *Skrytý život*, který získal cenu ekumenické poroty na festivalu v Cannes.

Knížka pro muže i pro ženy. Troufám si říci, že se od ní neodpoutáte, dokud ji nedočetete.

Tolik zprávy o dobrém čtení pro pandemické podzimní večery.

Pavel Mareš, spolufarník a šéfredaktor KNA

Milé děti,

jestlipak víte, kdy slaví svátek babičky? Maminky druhou neděli v květnu a babičky? Babičky 16. září na svatou Ludmilu.

Kněžna Ludmila byla babičkou svatého Václava, významného knížete naší země. Podle tradice to byla právě ona, babička a kněžna, která jej učila moudrosti a lásce k Pánu Bohu. Sama se ale o Bohu dozvěděla až v dospělosti. Její rodina uctívala pohanské bůžky, studánky a stromy. Věřila ve skřítky a víly, bála se větru a blesku. Po svatbě s knížetem Bořivojem je oba pokřtil svatý Metoděj, který se svým bratrem Konstantinem přišel na Velkou Moravu hlásat křesťanství.

Ludmila poznala, že všechnu krásu světa, přírody i lidí stvořil Bůh z velké lásky, pro nás, pro všechny lidi. Uvěřila také v Pána Ježíše, že nás svou smrtí na kříži vykoupil. Od té doby se už nebála. Sama žila opravdu křesťansky. Moudře hospodařila, modlila se, starala se o chudé a pomáhala při výchově svých vnuků, knížat Václava a Boleslava. Nakonec byla pro svou víru v roce 921 zavražděna na svém hradě Tetín. Snacha, kněžna Drahomíra, ji nechala uškrtit její

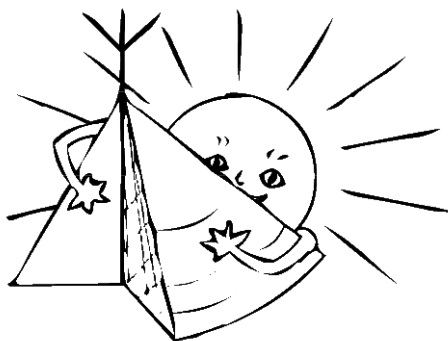
vlastní šálou, kterou se pak nikdy nikomu nepodařilo na ohni spálit. Šála a Bible jsou jejími hlavními atributy. Nad jejím hrobem na Tetíně se brzy začaly dít zázraky. Drahomíra tam nechala vystavět malý kostelík archanděla Michaela, aby se zázraky připisovaly jemu a ne Ludmile. Po čase nešťastný Václav nechal ostatky své milované babičky převést na Pražský hrad do kostela svatého Jiří. Právě díky ní z Václava vyrostl významný panovník, který je dodnes hlavním patronem a ochráncem českého národa.

Lidu-milá kněžna je vzorem pro všechny ženy, maminky a hlavně babičky. Nám babičkám ukazuje, jak moudře a laskavě vychovávat vás, naše vnoučátka,

abyste se v prvé řadě učily lásce k lidem, a hlavně k Pánu Bohu. Panovníci z vás nejspíš nebudou, ale dobří a moudří křesťané snad ano. Modlete se za nás, prosím, ať se nám to společně podaří :)). Děkuje me.

Již příští sobotu 3. a neděli 4. října začínají na Tetíně oslavy 110. výročí smrti sv. Ludmily. Na různých místech naší vlasti se postupně budou konat po celý rok. Smrt je vlastně narození pro nebe. A svatá Ludmila, babička nás všech, nám teď z nebe pomáhá a u Pána Boha se za nás jistě přimlouvá. A oslavy si určitě zaslouží. Nebýt svaté Ludmily, kdo ví, jestli by se křesťanství v naší zemi vůbec uchytilo.

Děti, určitě se s rodiči po stopách svaté Ludmily vydejte. Vše najdete na www.svataludmila.cz, jistě se vám to bude líbit :-)

■ ■ CO SE CHYSTÁ PRO DĚTI

■ Modlitba radostného růžence

Tentokrát za všechny postižené nemocemi a chudobou. V úterý **13. října** od 17.00 v kostele. Děti si doma nakreslí obrázek jednoho z tajemství radostného růžence, které by se v kostele spolu s ostatními rády pomodlily. Všechny obrázky pak vzadu v kostele vystavíme.

■ Misijní jarmark – Děti pomáhají dětem

Proběhne v neděli **18. října**. Projekt, do kterého se zapojují děti. Svými výrobky, které se za dobrovolný příspěvek nabídnou na jarmarku, mohou pomoci našim dvěma sponzorovaným dětem z Adopce na dálku, patnáctileté ugandské holčičce Jane Nalweyisio a osmiletému indickému chlapci Fernandu Kristonovi. Děti, určitě se budou líbit přáníčka, svícný, keramika, cokoli, co rádi vyrábíte pro radost druhým. A můžete tím pomoci! Do soboty 17. října přineste své výrobky na faru a v neděli nám přijďte pomoci do sálu prodávat. Těšíme se na vás!

■ Adventní věnečky

V sobotu **28. listopadu** mezi 10. a 12. hodinou budeme zdobit na faře v učebně adventní věnečky. Přineste si s sebou, kdo můžete, korpusy na věnečky, větvičky, slaměny, stužky, svíčky, nůžky, drátky i spoustu dalších zajímavých nápadů. Zatím sušte a sbírejte v lese všechno, co by se na věnečkách v adventu mohlo líbit. Věnečky se nám zatím vždycky povedly, tak se těším, že i letos si to při jejich zdobení zase pěkně užijeme. Druhý den, na první adventní neděli, se budou v kostele žehnat.

■ Mikulášská nadílka

V sobotu **5. prosince** od 17 hodin ve farním sále. Jako každý rok na začátku prosince se na vás těší Mikuláš s anděly a čertem. Společně si zazpíváme, pomodlíme se a měly by být snad i nějaké dárky.

■ Po stopách Pražského Jezulátka

Ve středu **9. prosince** od 16 hodin zveme všechny děti a jejich rodiče na předvánoční komentovanou prohlídku kostela Panny Marie Vítězné a Pražského Jezulátka, v Karmelitské ulici, kam pravidelně chodíváme na pouť na poděkování na konci školního roku.

Projekt Stopy je speciálně upravený pro děti naší farnosti, a nejen pro ně. Seznámí nás s historií i současností kostela, dostaneme se i do míst běžně nepřístupných. Doprovod dětí bude zajištěn, od fary v 15 hodin a návrat cca kolem 18.30.

■ Výtvarná soutěž „Vánoce očima dětí“

Každoroční akce kláštera Bosých karmelitánů u Pražského Jezulátka, kteří tuto soutěž pořádají pro nejmenší umělce, aby dostali příležitost kreativním způsobem vyjádřit své představy o Ježíšově narození, které je trvale platným poselstvím o Božím příklonu k člověku. Uzávěrka bude pravděpodobně v neděli **13. prosince**. Úkolem je zobrazit na čtvrtku formátu A4 libovolnou výtvarnou technikou Vánoce. Zezadu uveďte jméno a příjmení, věk a adresu a odevzdejte, prosím, v sakristii. Výtvarné práce odešleme hromadně za naší

farnost. Jistě víte, že od Vánoc jsou potom v boční chodbě kláštera všechny obrázky celoročně vystaveny a můžete se na ně přijít podívat. Těšíme se, že se do soutěže i letos opět s chutí zapojíte.

■ ■ PRÁZDNINY S ANIČKOU

Vážení rodiče,

situace pro organizování dětských akcí se opět trochu komplikuje. Pokud to ale bude aspoň trochu možné, nic nebudeme rušit. Jsem přesvědčená, že za přísných hygienických opatření lze uspořádat bezpečný výjezd mimo Prahu. Zároveň naprosto pochopím obavy, kvůli kterým dítě nebudete chtít poslat. Čekají nás podzimní a jarní prázdniny. Bohužel, letos nevyjde květnový víkend, jelikož svátky vycházejí v příštím roce na soboty.

Ale už teď usilovně hledáme místo i vhodný termín pro letní tábor.

■ Podzimní prázdniny

Zveme děti už tradičně – **od středy 28. října do neděle 1. listopadu**. Vracíme se na staré známé místo, do Klokot u Tábora. Přihlášky na nástěnkách nebo na <http://www.farnoststrasnice.cz/doky/prihlaska-klokoty-2020.pdf>.

■ Jarní prázdniny pro děti a pro rodiny s malými dětmi

Od **soboty 27. února do soboty 6. března 2021** na faře v Rokytnici nad Jizerou. Podrobnosti a přihlášky v adventním zpravodaji

Těšíme se na vás! Anička Kafková a všichni vedoucí

www.deti.vira.cz

■ ■ ■ PROGRAM FARNOSTI NA ŠKOLNÍ ROK 2020/2021

Bohoslužby v našem kostele	pondělí–pátek	18.00
	sobota	7.00, 18.00
	neděle	7.00, 9.00, 10.30, 18.00
Příležitost ke svátosti smíření	půl hodiny přede mší sv. nebo dle domluvy	
Návštěva nemocných	dle domluvy s knězem	
Živý růženec	první pondělí v měsíci po mši sv.	
Adorace se zpěvy z Taizé	třetí pátek v měsíci po mši svaté	
Biblická hodina	třetí středa v měsíci po mši svaté	
Modlitby matek	pondělí po mši sv.	
Výuka náboženství	předškolní děti	úterý 16.00
	1. – 2. třída	pondělí 16.00
	2. – 3. třída	úterý 16.00
	4. – 5. třída	středa 16.00
	6. – 9. třída	čtvrtek 16.00 (od října)
Setkávání mládeže	středa po mši svaté v 18.45 v klubovně fary	
Příprava dospělých na křest	pondělí po mši sv. a dle dohody	
Příprava dětí ke svatému přijímání	Kromě výuky náboženství začne kurz od jara v pátek odpoledne spolu s rodiči.	
Příprava na biřmování dospělých	pondělí po mši sv. a dle dohody	
Příprava na svátost manželství	dle domluvy s knězem – nutné včas objednat	
Křest dětí – příprava rodičů	příprava a termín dle domluvy s knězem	
Farní charita	dle dohody	
Farní knihovna půjčuje	1. středa v měsíci	16.45 – 17.45
	Neděle	10.00 – 11.30
	1. neděle v měsíci	8.00 – 11.30 v kavárně
Skupina KALOKAZHATIA	zkoušky v neděli od 9.30	
Dětská schola (Malá Kalča)	Zkoušky v pondělí odpoledne	
Chrámový sbor Cantus amici	zkoušky v pondělí od 19.30	
Mateřské centrum	pondělí a středa od 9.30 do 12.00	
Setkání seniorů	každé druhé úterý v měsíci od 9.30	
Vycházky seniorů	4. úterý v měsíci dle dohody	
Farní kavárna	neděle 8.00 – 12.00	
Úklid kostela	pondělí od 13.30	

Srdečně zveme další farníky k zapojení se do farního života. Zvláště uvítáme všechny, kdo by byli ochotni nabídnout pomocnou ruku – v charitě, v knihovně, ve schole, ve farní kavárně, při úklidu kostela.

Římskokatolická farnost
u kostela Neposkvrněného
Početí Panny Marie

Jednou mne nemoc na dlouho uvěznila na lůžku, a k tomu ještě izolovala od druhých, protože mi lékaři nedovolili žádné návštěvy. Co mne v té situaci potěšovalo a co mi přinášelo požeňání, na něž jsem nikdy nezapomněla? Na zdi proti mému lůžku visel kříž. Bylo mi, jako by se mne Pán Ježíš tázal: Už jsi zapomněla, že jsi mi slíbila následovat mne i na cestě kříže? Jsem mužem bolesti, plný ran. Teď máš možnost po této cestě jít jako nikdy předtím a sdílet se mnou mé bolesti. Právě v této době více než kdy jindy jsme pochopila Pána Ježíše jako Muže bolesti. Tak vzrostla moje láska k němu a vděčnost za utrpení, které kvůli mně podstoupil. Prožila jsem hlubší sjednocení s ním. Niterně jsem srostla s jeho vůlí, a tak s jeho srdcem. Poznala jsem, jaká je to blaženost.

Z knihy Užitečné trápení?
M. Basilea Schlinková, Luxpress, 1996

Vydává farnost u kostela Neposkvrněného početí Panny Marie

Praha – Strašnice

Ke Strašnické 1000/10, 100 00 Praha 10

tel.: 274 782 480

e-mail: k.koci@gmx.com

www.farnoststrasnice.cz

zpravodaj@farnoststrasnice.cz